

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **N. V. H.**, narozeného dne ..., vietnamského státního příslušníka, bytem v P. 10, Z. 877/3, zastoupeného JUDr.Matoušem Jírou, advokátem se sídlem v Praze 1, 28.října 1001/3, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám.Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 28.12.2012, čj: MV-4878-4/SO/sen-2011

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Praze ze dne 6.10.2010, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

Žalobce v podané žalobě namítl, že již v odvolání do rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie uváděl důvody, pro které přestal být studentem Gymnázia bratří Čapků a Prvního českého soukromého středního odborného učiliště v Praze 10. Žalobce na této škole studium neukončil dobrovolně, nýbrž mu bylo ukončeno rozhodnutím ředitele ze dne 11.11.2009 pro nesplnění podmínky znalosti vyučovacího jazyka. Žalobce poukázal na to, že na střední školu nastoupil poté, co absolvoval letní kurz českého jazyka, přičemž zjistil, že jeho znalost českého jazyka je nedostatečná a studium je nad jeho síly. Nedisponoval volnými finančními prostředky a proto si nemohl dovolit studium českého jazyka na akreditovaném pracovišti Univerzity Karlovy. Z tohoto důvodu využil možnosti účastnit se kurzů českého jazyka, pořádaných občanským sdružením Klub Hanoi, které tyto kurzy poskytovalo v rámci

projektu Vzdělávání vietnamských migrantů. Tento projekt byl financován z prostředků Evropské unie a žalobce má za to, že jde o studium ve smyslu ustanovení § 64 odst.1 písm.b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve své situaci neměl možnost postupovat jiným způsobem, podstoupil všechny kroky, směřující k tomu, aby v České republice mohl - po zdokonalení se v jazyce - pokračovat ve studiu svého oboru. Podmínku plnění účelu pobytu nikdy splňovat nepřestal, když ve smyslu zákona o pobytu cizinců je studiem i jazykový kurz v rámci programu Evropské unie.

Žalobce dále v podané žalobě poukázal na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s tím, že jeho rodina se musela ve Vietnamu značně zadlužit, aby žalobce mohl na území České republiky přicestovat a studovat. Bez patřičného vzdělání žalobce nemá možnost vydělat tyto peníze a nevyplacením lichvářů ve Vietnamu vystavuje nejenom sebe, ale i svou rodinu značnému nebezpečí. Pokud bude muset žalobce v důsledku zrušení povolení k dlouhodobému pobytu opustit území České republiky, je nepochybné, že se již do země nikdy nevrátí a nebude moci realizovat své právo na vzdělání. Žalobce si vybral studium v České republice z důvodu kvality zde poskytovaného vzdělání, kterou by ve Vietnamu očekávat bohužel nemohl. Žalovaný se měl zabývat současnou situací žalobce, přičemž řízení bylo zahájeno již v září 2009, nepřiměřená délka správního řízení v trvání tří let je žalobcem považována za nejmenší z pochybení žalovaného i správního úřadu prvního stupně.

Podle názoru žalobce je nutno zabývat se aplikací ustanovení § 37 odst.1 písm.b) zákona o pobytu cizinců, pojednávajícím o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Podle názoru žalobce je třeba poukázat na užití výrazu „obdobně“ v uvedeném ustanovení, kdy tento výraz nepochybně plní funkci rozlišení mezi případy, kdy cizinec pobývá na území na základě víz a případy, kdy na území pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud by zákonodárce chtěl, aby podmínky pro zrušení dlouhodobého víza a dlouhodobého pobytu byly pro oba případy stejné, zcela nepochybně by do citovaného ustanovení zakomponoval například výraz „stejně“. V případech, kdy cizinec pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, je na území více aklimatizován, má na území intenzivnější vazby a zároveň mají o osobě cizince více informací i správní úřady. Naopak v případech, kdy se cizincům vydávají víza nad 90 dnů, jedná se o prvotní vstupy cizinců na území, kdy správní úřady nemají o cizincích žádné poznatky a cizinec nemá na území silné vazby. Proto mohou být podmínky pro zrušení povolení k vízům k pobytu nad 90 dnů nastaveny přísněji, než je tomu u zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný tak měl aplikaci uvedeného ustanovení blíže odůvodnit, neboť je zde ponechán prostor ke správnímu uvážení, kdy je povinností správního úřadu posoudit důvody pro zrušení dlouhodobého pobytu citlivěji a s ohledem na všechny okolnosti případu a doposud získané poznatky o konkrétním cizinci. Tím je zachován požadavek přiměřenosti správního rozhodnutí.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitkám, uvedeným v žalobě, žalovaný uvedl, že se těmito skutečnostmi již zabýval v rámci vedeného odvolacího řízení a k věci se tak vyjádřil napadeným rozhodnutím, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení.

Žalovaný poukázal na to, že správní úřad v řízení postupuje v souladu se zákony, ostatními předpisy a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Zájem společnosti převažuje nad zájmy jednotlivce. Žádné z práv, uvedených v Listině základních

práv a svobod, nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka (s ohledem na vlastní zájmy) na svém území. Pobyt na území České republiky se cizinci povoluje za určitým účelem, který je cizinec povinen plnit po celou dobu pobytu. Pokud tento účel neplní, je tato skutečnost důvodem pro zrušení či neudělení povolení k dlouhodobému pobytu. V daném případě veřejný zájem České republiky, aby na jejím území pobývali jen cizinci, kteří nerespektují zákony a povinnosti jím uložené, převáží nad subjektivním zájmem žalobce. Proto v žádném případě nemůže být žalobci rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky odepráno právo na vzdělání, jelikož může být realizováno v zemi původu žalobce či kdekoliv jinde, kde mu bude uděleno povolení k pobytu.

Cizinec podle názoru žalovaného správního úřadu neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno a proto rozhodnutí správních úřadů v obou stupních vykazují všechny náležitosti požadované správním řádem.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 4.9.2009 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu neplnění jeho účelu. Rozhodnutím ze dne 16.11.2009 Inspektorát cizinecké policie v Praze zrušil povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž dne 11.12.2009 podal účastník řízení prostřednictvím zmocněného zástupce proti rozhodnutí odvolání. Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a rozhodnutím ze dne 9.4.2010 je zrušil a vrátil z procesních důvodů správnímu úřadu prvního stupně k novému projednání.

V rámci nového projednání správní úřad prvního stupně sdělil dne 8.9.2010 účastníku řízení, že má možnost seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k uvedené věci ve lhůtě pěti dnů od doručení sdělení. Svého práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí účastník řízení nevyužil.

Dne 6.10.2010 vydal správní úřad prvního stupně nové rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia, protože cizinec neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, neboť bylo zjištěno, že rozhodnutím ředitele Gymnázia bratří Čapků a Prvního českého soukromého středního odborného učiliště bylo žalobci ukončeno ke dni 11.11.2009 studium na základě nesplnění podmínek přijetí. Rovněž proti tomuto rozhodnutí správního úřadu prvního stupně podal účastník řízení včasné odvolání, které však bylo blanketní a nebylo ve stanovené lhůtě odůvodněno. Proto byl účastník řízení vyzván k doplnění odvolání v třicetidenní lhůtě, tuto povinnost však žalobce nesplnil. Až dne 9.3.2011 bylo žalovanému odvolacímu správnímu úřadu doručeno doplnění odvolání proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně.

Žalovaný správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28.12.2012 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Praze ze dne 6.10.2010 potvrdil se závěrem, že skutkový stav byl nalézacím správním úřadem spolehlivě zjištěn, doložen a popsán, doklad potvrzující plnění účelu pobytu na území České republiky nebyl žalobcem předložen ani v rámci odvolacího řízení. Odvolací správní úřad v odůvodnění dále uvedl, že

při aplikaci ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu není správnímu úřadu dána povinnost zkoumat přiměřenost v důsledku rozhodnutí důvodům pro jeho vydání.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Praze ze dne 6.10.2010, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, protože cizinec podle názoru správních úřadů neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno

Podle ustanovení § 37 odstavec 1 písm.b/ ve spojení s ustanovením § 46 odst.1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném do 29.11.2010 (dále jen zákon o pobytu), policie zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo povolení uděleno.

V první žalobní námitce žalobce v podané žalobě namítl, že již v odvolání do rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie uváděl důvody, pro které přestal být studentem Gymnázia bratří Čapků a Prvního českého soukromého středního odborného učiliště v Praze 10. Poukázal na to, že na střední školu nastoupil poté, co absolvoval letní kurz českého jazyka, přičemž zjistil, že jeho znalost českého jazyka je nedostatečná a studium je nad jeho síly. Nedisponoval volnými finančními prostředky a proto si nemohl dovolit studium českého jazyka na akreditovaném pracovišti Univerzity Karlovy. Z tohoto důvodu využil možnosti účastnit se kurzů českého jazyka, pořádaných občanským sdružením Klub Hanoi, které tyto kurzy poskytovalo v rámci projektu Vzdělávání vietnamských migrantů. Tento projekt byl financován z prostředků Evropské unie a žalobce má za to, že jde o studium ve smyslu ustanovení § 64 odst.1 písm.b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak podmínku plnění účelu pobytu nikdy splňovat nepřestal, když ve smyslu zákona o pobytu cizinců je studiem i jazykový kurz v rámci programu Evropské unie.

Uvedená žalobní námitka není důvodná. Z obsahu spisového materiálu správního úřadu je zřejmé, že žalobce absolvoval integrační kurz v rámci projektu OPPA v období od 22.4.2010 do 19.10.2010. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl přijat ke studiu na Gymnázium bratří Čapků a Prvním českém soukromém středním odborném učilišti dne 21.9.2009, přičemž podle sdělení ředitele školy ze dne 27.8.2009 žalobce ke studiu na této škole nenastoupil. Podle sdělení téže školy ze dne 11.11.2009 žalobce nesplňoval podmínku znalosti vyučovacího jazyka (češtiny), proto nemohl pokračovat ve studiu na škole a nevyužil možnosti nabídky studovat český jazyk na akreditovaném pracovišti Univerzity Karlovy. Z uvedených důvodů vydal ředitel školy dne 11.11.2009 souhlas s ukončením studia žalobce na výše označeném gymnáziu.

Na základě uvedených zjištění lze mít za prokázáno, že žalobce v době od 11.11.2009 do 22.4.2010, tedy po dobu přesahující čtyři měsíce, neplnil účel pobytu, který mu byl v České republice povolen za účelem studia s platností ode dne 17.4.2009 do dne 30.6.2010. Tímto jednáním žalobce naplnil předpoklady, které zákon o pobytu cizinců stanoví k vydání rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Z textu ustanovení § 37 odstavec 1 a § 46 odstavec 1 zákona o pobytu vyplývá, že správní úřad nemá zákonodárcem vytvořený prostor pro správní uvážení, zda v tom kterém konkrétním případě je na místě zrušení pobytu či nikoli, neboť zákon jasně stanoví, že „policie zruší platnost povolení k pobytu“. Bylo-li tedy nepochybně zjištěno, že žalobce po určitou dobu neplnil účel pobytu, správní úřad neměl jinou možnost, než vydat rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu.

Žalobce dále v podané žalobě poukázal na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný správní úřad se měl zabývat současnou osobní a rodinnou situací žalobce, přičemž řízení bylo zahájeno již v září 2009, nepřiměřená délka správního řízení v trvání tří let je žalobcem považována za nejmenší z pochybení žalovaného i správního úřadu prvního stupně.

Ani tuto námitku neshledal městský soud důvodnou. Jak již uvedl žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, při aplikaci ustanovení § 37 odstavec 1 písm.b/ zákona o pobytu cizinců není správnímu úřadu ukládána povinnost zabývat se zkoumáním přiměřenosti důvodů pro zrušení platnosti povolení k pobytu a dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť tato povinnost se váže k důvodům zrušení platnosti pobytu, uvedeným v ustanovení § 37 odstavec 2 uvedeného zákona. Městský soud v Praze se neztotožnil právním názorem, který v podané žalobě žalobce učinil ve vztahu k výkladu ustanovení § 37 odstavec 1 písm.b/ a ustanovení § 46 odstavce 1 zákona o pobytu právě ohledně povinnosti správního úřadu zkoumat přiměřenost důsledků vydaného rozhodnutí. Hrozící újmou v podobě nuceného opuštění území České republiky se nebylo třeba zabývat v rámci vydání napadeného rozhodnutí, protože platná právní úprava zajišťuje cizinci právo a správnímu úřadu povinnost zkoumání dopadu případného v jiném správním řízení vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a existují tak právní instituty, jimiž se žalobce může účinně domáhat posouzení své situace a ochrany svých oprávněných zájmů.

Pokud jde o žalobcem namítané porušení zásady proporcionality, tj. přiměřenosti zásahu napadeným rozhodnutím do základních práv žalobce, dospěl městský soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu se závěry, k nimž dospěl Ústavní soud v odůvodnění rozsudku sp.zn. III ÚS 35/01. V tomto rozhodnutí Ústavní soud dovodil, že článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Pobyt na území České republiky se cizinci povoluje za určitým účelem, který je cizinec povinen plnit po celou dobu pobytu. Pokud tento účel neplní, je tato skutečnost důvodem pro zrušení či neudělení povolení k dlouhodobému pobytu. V daném případě veřejný zájem České republiky, aby na jejím území pobývali jen cizinci, kteří respektují zákony a povinnosti jím uložené, převáží nad subjektivním zájmem žalobce. Proto v žádném případě nemůže být

žalobci rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky odepráno právo na vzdělání, neboť realizace tohoto práva není vázána výlučně jen na území České republiky.

Městský soud v Praze při úvaze o důvodnosti uplatněných žalobních námitek dospěl k závěru, že při zvážení přiměřenosti a posouzení závažnost obou zájmů, dotčených vydáním napadeného rozhodnutí, nelze dovodit porušení zákona při vydání rozhodnutí o odvolání, jak žalobce namítá. Na straně žalobce je takovým zájmem nepochybně zájem na setrvání na území České republiky. Naproti tomu zájmem státu je, aby jedno z nejvyšších pobytových povolení – povolení k dlouhodobému pobytu – náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim český právní řád ukládá a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob či státu samotného. Soud se ztotožnil s názorem, že zjištěné skutkové okolnosti posuzované věci nebrání vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky, neboť ani toto rozhodnutí nevylučuje žalobce z realizace jeho v žalobě zmíněných práv.

Ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní úřady obou stupňů ve věci rozhodly. Městský soud v Praze také z obsahu obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní úřady zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu neplnění účelu povoleného pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu správní úřady aplikaci tohoto neurčitěho pojmu odůvodnily a jednání žalobce důvodně podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě získaných zjištění.

Výklad a aplikace příslušných ustanovení zákona o pobytu byly podle názoru soudu provedeny správními úřady zcela v mezích zákona ústavně konformním způsobem. Žalobce měl možnost v zákonem stanovených lhůtách využít procesní prostředky svěřené mu zákonem k ochraně jeho práv, přičemž jak soud ověřil, správní úřady rozhodovaly o žalobcem uplatněných námitkách v souladu s principy Listiny základních práv a svobod. Skutečnost, že žalobce se závěrem správních úřadů nesouhlasí, nemůže sama o sobě založit důvodnost nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání.

Žalovaný odvolací správní úřad se podle názoru soudu dostatečně podrobně a úplně vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobce následně zopakoval i v podané žalobě jako žalobní body v řízení před správním soudem. Městský soud v Praze má za to, že není úkolem soudu v odůvodnění rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu podrobně znovu převzít obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nicméně v nyní posuzované věci je přesvědčen o tom, že žalovaný odvolací správní úřad se velice podrobně vypořádal s námitkami žalobce a soud k uvedené argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že žalovaný správní úřad se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a

toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Soud po provedeném řízení na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.ledna 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu